

TUYẾT RƠI.

Kha Lăng Đa

Tuyết rơi... tuyết rơi...
Rơi trắng xóa lưng trời,
Khi màn đêm buông phủ,
Trong lạnh lùng, đơn côi.

Tuyết rơi... tuyết rơi...
Che khuất nẻo xa vời,
Vọng trông về quê cũ,
Chốn mịt mù xa xôi!

Tuyết rơi... tuyết rơi...
Băng giá tuổi cuối đời,
Khơi nguồn thương sưởi ấm,
Trong bết lạnh tàn hơi!

Tuyết rơi... tuyết rơi...
Bằng hữu cách xa rồi,
Lấy ai mà đối ẩm,
Cho tan sầu lên khơi?!

Tuyết rơi... tuyết rơi...
Kẻ đói lạnh, nổi trôi,
Không mái nhà trú ngụ,
Thương thay một kiếp người!

Tuyết rơi... tuyết rơi ...
Niềm yêu kính trong đời,
Lần chuỗi kinh dâng Mẹ,
Ôi! Mẹ hiền Mân Côi!

Tuyết rơi... tuyết rơi...
Niềm yêu kính trong đời,
Lần chuỗi kinh dâng Mẹ,
Ôi! Mẹ Hiền Mân Côi!

Kha Lăng Đa
(Đêm tuyết rơi 5-1-24)